

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ καὶ ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάρᾳ ἡμερείᾳ, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχειο Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐπιτόμιον ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσει διαστμ. 50.—
 Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλένων ἐν γένει τῶν ἑλλένων Κρατῶν σελλίνα 10.
 Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήμερον μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίον 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ (ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ)

Σ' ἓνα μικρὸ χωριό, πάνω στὰ βουνά, ἐτοιμάζονταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ γιορτάσουν τὴν Ἀνάστασιν. Εἶχαν ἐτοιμάσει τὴ «μαγερίτσα» καὶ τὰ γλυκίσματα καὶ περίμεναν νὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες, ποὺ θὰ καλοῦσαν τοὺς πιστοὺς νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησιά.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες, ὁ μπάρμπα-Ρόμπεκ, ὁ γέρος καμπανοκρούστης, ποὺ χρόνια τώρα χτυποῦσε καὶ καλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὴν ἀνάστασιν, πῆγε στὴν ἐκκλησιά, κατὰ τὴ συνήθειά του καὶ τράβηξε τὰ σχοινιά ἀπὸ τὶς καμπάνες. Κανένας ὅμως ἤχος δὲν ἀκούστηκε. Ὅσοοι οἱ καμπάνες κουνιόνταν, γιατί ὁ καμπανοκρούστης ἀθανάτων τὴν ἀντίστασίν τους καὶ τὰ σχοινιά τεγνώνονταν καὶ τὸν σήκωναν ψηλά τὸ μπάρμπα-Ρόμπεκ, ποὺ κρεμόταν στὸ σχοινί σὰ σταφύλι. Κι' ὅμως βαθεῖα σιγὴ ἐπικρατοῦσε πάνω στὸ καμπαναριό!

— Κύριε ἐλέησον! ψιθύρισε ὁ γέρος. Κουφάθηκα ἔτσι ξαφνικά; Δὲν ἀκούω τίποτα κι' ὅμως οἱ καμπάνες κουνιούνται. Κάτι τρέχει κεῖ πάνω καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ ἰδῶ!

Ἄλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦρθε ὁ δήμαρχος μὲ τοὺς παρέδρους κι' ἔβαλαν τὶς φωνές:

— Τ' εἶν' αὐτὰ, μπάρμπα-Ρόμπεκ! Πέρασε ἡ ὥρα κι' ὁ κόσμος μαζεύτηκε στὴν πλατεία τῆς ἐκκλησιᾶς νὰ κἀνῃ ἀνάστασιν. Περιμένουν τὴν ὥρα τὶς καμπάνες. Τί κάθεται!;

— Ἐγὼ κάθουμαι, κύρ-Δήμαρχε! Μισὴ ὥρα χτυπῶ, χαλῶ τὸν κόσμο. Φαίνεται ὅμως πὺς κουφάθηκα καὶ δὲν ἀκούω.

— Τί λές, μπάρμπα-Ρόμπεκ. Ἐμεῖς δὲν κουφάθηκαμε μὰ δὲν ἀκούσαμε τίποτα.

— Κι' ὅμως, κύρ-Δήμαρχε, ἐγὼ ὁ φτωχὸς χτυπῶ, χτυπῶ, χτυπῶ... Τί φταίω ἂν βουδάθησαν οἱ καμπάνες;..

— Ἄχ, ὁ μπάρμπα-Ρόμπεκ ἔκαμε ἀνάστασιν πρὶν τῆς ὥρας, εἶπε ὁ δήμαρχος. Βρῆκε τὴν ὥρα νὰ πάει νὰ μεθύσει.

— Νὰ μὲ συμπάθεις, κύρ-Δήμαρχε, οὔτε ἔβρεξα τὴ γλῶσσα μου ἀπόψε. Πιάσε καὶ τοῦ λόγου σου νὰ χτυπήσεις καὶ θὰ ἰδεῖς.

— Ἐμπρός, κύριοι, εἶπε ὁ δήμαρχος στοὺς παρέδρους, ὁ κόσμος περιμένει καὶ κοιτεῖ νὰ

δημιουργηθεῖ σκάνδαλο. Ἄς χτυπήσουμε μόνοι μας τὶς καμπάνες.

Τράβηξαν τότε μὲ δῖα τους τὰ δυνατὰ κι' οἱ καμπάνες κουνήθηκαν καὶ τὸ σχοινί τοὺς σήκωσε ἀπάνω σὰν τσαμπὶ σταφύλι. Ἄλλὰ κανένας ἤχος δὲν ἀκού-

«Τράβηξαν μὲ δῖα τους τὰ δυνατὰ κι' οἱ καμπάνες κουνήθηκαν...»
 (Σελ. 229, στ. γ')

στηκε καὶ πάλι. Βαθεῖα σιγὴ πᾶνω στὸ καμπαναριό!

— Κάτι μάγια ἔχουν κάνει! εἶπαν σκουπιτζονταὶ τὸν ἰδῶτα τους.

Ἐτρεξε τότε κι' ὁ παπάς ἀναστατωμένος. Ὁ κόσμος περίμενε καὶ φώναξε κι' οἱ καμπάνες ἀκόμα νὰ χτυπήσουν!

— Ἐμπρός, τί κάθεται, μπάρμπα-Ρόμπεκ! φώναξε. Ἐπρεπε νὰ χυτοῦμε ἀρχίσει τώρα!

— Δέσποτα, εἶπε ὁ καμπανοκρούστης, χτύπησα καὶ ξαναχτύπησα. Χτύπησε κι' ὁ κύρ-Δήμαρχος ἀπὸ δῶ, ἀλλὰ καμπάνισμα δὲν ἀκούγεται. Μυστήριο φοβερὸ συμβαίνει κεῖ πάνω.

Ὁ παπάς τράβηξε μόνος του τὸ σχοινί μὲ τόση φῶρα, ὥστε ἀνασηκώθηκε δυο-τρία μέτρα ψηλά. Μὰ τίποτα!

— Κάτι διαβολικὸ εἶναι στὴ μέση! μουρμούρισε. Φέρτε μὲν τὸν ἁγιασμὸ κι' ἐλάτε πάνω στὸ καμπαναριό.

Τοῦφεραν τὸν ἁγιασμὸ κι' ὁ παπάς μπροστά, πίσω οἱ ἀρχεῖς τοῦ τόπου, ἀνέβηκαν ἀπάνω στὸ καμπαναριό.

Ἐμεγαν ἄφωνοι καθὼς εἶδαν τὶς καμπάνες χωρὶς γλωσσίδια κι' αὐτὰ πεταμένα χᾶμο.

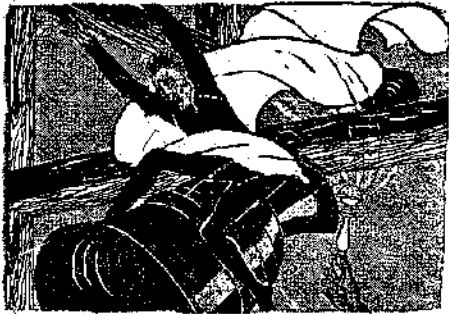

«Περίμεναν νὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες...» (Σελ. 229, στ. α')

— Ο διάβολος πέρασε από δω! είπε ο παπάς, για να εμποδίσει τη λειτουργία της ανάστασης.

Ο καλός παπάς είχε μαντέψει. Αν κοιτάζε δυο ώρες πριν στη μεγάλη πλατεία της έκκλησίας, θάβλεπε ένα φιλόλιγγο πρόσωπο, τυλιγμένο σε κόκκινο μανδύα, να τριγυρίζει ύποπτα στην έκκλησιά.

Πηγαινοερχόταν, μιλώντας μοναχός

«Είδαν με τρόμο τον Βελζεβούλ να πηδά από μια καμπάνα...» (Σελ. 230, στ. α'.)

του σά μεθυσμένος και σιμώνοντας όλο και πιο πολύ στην έκκλησιά και κοιτάζοντας φοβισμένα γύρω του, σά να φοβόταν μήν τον πιάσουν. Σε μια στιγμή, που ήταν έρμηιά, χώθηκε στη στενή σκάλα του καμπαναριού κι ανέβηκε απάνω.

Εκεί άρχισε, με υπερφυσική δύναμη κι επιτηδεύτητα, να βγάζει τα γλωσσίδα από τις καμπάνες. Όταν τελείωσε, κρύφτηκε πίσω από μια κολόνα, για να κάμει γούστο με τη σαστισμάρα του μπάρμπα-Ρόμπτεκ.

Τότε ανέβηκαν απάνω ο παπάς με τους άλλους. Ο παπάς πήρε το άγιαστήρι και ράντισε τον τόπο. Εύθως ακούστηκε ένα μούγκρισμα φοβερό κι έλοι είδαν με τρόμο το Βελζεβούλ να πηδά από μια καμπάνα και να χάνεται στο κενό, για να γλυτώσει από τον άγιασμό, που του φερνε φριχτούς πόνοους.

Βάλλθηκαν τότε όλοι να διορθώσουν τις καμπάνες και σε λίγο χτύπησαν όλες χαρούμενα κι ή λειτουργία, που τόσο την περίμεναν, άρχισε επιτέλους.

Ποτέ οι χωριανοί δεν είχαν γιορτάσει τόσο χαρούμενα την ανάσταση, όσο αυτό το χρόνο, που έμαθαν το πάθημα του μπάρμπα-Βελζεβούλ.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΚΙΤΡΟΛΕΜΟΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο — Σάν πήγε λοιπόν στο πηγάδι και είδε το πρόσωπο της βασιλοπούλας στο νερό, σήκωσε το κεφάλι της επάνω κι είδε αυτή την ίδια καθισμένη πάνω στο δέντρο.

— "Αχ, λέει από μέσα της, σό είσαι που ξεμυάλισες τις αδερφές μου; Τώρα να δής τί έχεις να πάθης.

— "Αχ, φοχούλα μου, τί κάνεις εκεί-πάνω;

— Κάθουμαι και περιμένω τον άντρα μου ναρθη να με πάρη.

— Και ποιός είν' ο άντρας σου;

— Είναι το βασιλόπουλο και θάρθη να με πάρη με πομπή και με παράτα.

— Και δε βαριέσαι τόσο ώρα να κάθουσαι να περιμένης; Θέλεις ναρθώ να σου κάνω συντροφιά;

— Άκουσ εκεί, της λέει έλα.

— Ανέβηκε λοιπόν η κατσιδέλλα στο δέντρο και κάθισε πλάι στη βασιλοπούλα.

— Σαπλώσου πάνω στα γόνατά μου, της λέει, κι αποκοιμήσου.

Έπεσε λοιπόν εκείνη στα γόνατά της κι αποκοιμήθηκε. Η κατσιδέλλα τότε της έδωσε σιγά-σιγά τα ρούχα της και της έχωσε μια καρφίτσα στην κορφή του κεφαλιού, και τότε η βασιλοπούλα έγινε ένα χρυσό χελάκι κι έπεσε μέσ' στο πηγάδι. Τότε η κατσιδέλλα ντύθηκε τα ρούχα της βασιλοπούλας και κάθισε να περιμένη το βασιλόπουλο.

Σάν έφτασε το βασιλόπουλο στο παλάτι του, έτρεξαν όλοι να το υποδεχθούν και δεν ήξεραν τί να πουν απ' τη χαρά τους, γιατί όλοι το είχαν για χαμένο κι είχαν μαυροφορέσει το παλάτι. Έτρεξε η μάνα του να τον άγκαλιάσει και να τον φιλήση, αλλά εκείνος της είπε:

— Όχι, μάνα μου, σε παρακαλώ μη με φιλής γιατί έχω γυναίκα και θα την ξεχάσω.

— Μπά, παιδί μου, τόσον καιρό είχα να σε ιδώ και τώρα λές να μη σε φιλήσω;

Στο παλάτι όλοι ήσαν καταχαρούμενοι που γύρισε το βασιλόπουλο, εκείνο όμως ήταν κατακουρασμένο κι έπεσε στον καναπέ και κοιμήθηκε. Τότε η μάνα του, απ' τη λαχτάρα που είχε να το ιδή τόσον καιρό, έσκυψε σιγά-σιγά και τον φιλήσε.

Σάν ξύπνησε το βασιλόπουλο, δε θυμόταν πια καθόλου τη γυναίκα του, και πέρασαν δυο μέρες, τρεις μέρες, χωρίς να πη ήποτε. Στο τέλος το λέει η μάνα του:

— Γιε μου, δεν μούχες πει πώς έχεις γυναίκα; Τί την έκανες;

— "Αχ, μάνα, μήπως με φίλησες; της λέει εκείνος.

— Να, παιδάκι μου; σε φίλησα, δεν μπόρεσα να κρατηθώ.

— "Αχ, μάνα, τί μούκανες! Πήμε τώρα να προφτάσουμε

Ετοίμασαν λοιπόν αμάξια και καρρότσια και πήγαν όλοι μαζί, ο βασιλιάς, η βασίλισσα και το βασιλόπουλο να φέρουν τη νύφη. Σάν έφτασαν όμως στο πηγάδι και κατέβηκε η κατσιδέλλα από το δέντρο και την είδαν ο βασιλιάς κι η βασίλισσα, λένε τού γιού τους:

— Γιε μου, αυτή ήταν η πεντάμορφη που μάς έλεγες; "Αμ' αυτή είναι μαύρη σαν άραπίνα. Χαρά στην έμορφή!

Τέ βασιλόπουλο τα είχε χαμένα.

— Έσού είσαι η γυναίκα μου; έλεγε της κατσιδέλλας.

— "Αμ' εγώ είμαι. Έπειδή με ξέχασες και μ' άφησες τόσες μέρες έδω κι έγινα μαύρη σαν άραπίνα, δε θέλεις να με γνωρίσης για γυναίκα σου; "Ας κάτσω δυο-τρεις μέρες μέσα και θα δής πώς θάσπρωσω.

Το βασιλόπουλο ήταν καταλυπημένο τί να κάνη όμως; Έπρεπε να πάρη την κατσιδέλλα μαζί του.

Πριν να φύγουν, τάλογό του δίφασε και πήγε στο πηγάδι να πιη νερό. Εκεί όμως που έπινε, το βασιλόπουλο είδε το χρυσό χελάκι στο πηγάδι και τόσο του άρεσε, που το πήρε στο παλάτι μαζί του κι έπαιξε μ' αυτό όλη την ώρα και το είχε για παρηγοριά.

Η κατσιδέλλα όμως το μυρίστηκε και της μπήκε μανία να σφάζουν το χελάκι. Έπεσε λοιπόν άρρωστη του θανατά και είπε:

— "Αν δεν σφάζουν το χελάκι, θα πεθάνω!

Τί να κάνη το βασιλόπουλο; Έσφιξε την καρδιά του κι έδωσε το χελάκι να το σφάζουν. Η κατσιδέλλα τότε είπε να το φήσουν και να της το φέρουν να το φάη. Και σάν τ'άφραγε, έδωσε τα κόκαλά του κι έλεπε να τ'άψουν. Τα πήραν λοιπόν και τάκαψαν, ένα όμως κοκκαλάκι έπεσε μέσ' στο περιβόλι και το άλλο πρωί φύτρωσε μια τριανταφυλλιά ίσαμε κεϊ-πάνω, κι είχε κάτι άπριλιάτικα τριαντάφυλλα με μια μωροειδιά που ήταν άλλο πράμμα.

Την άλλη μέρα κατέβηκε το βασιλόπουλο στο περιβόλι κι έτυχε να περάση απ' την τριανταφυλλιά. Τότε εκείνη του έρριξε πάνω του όλα της τα λουλούδια και τον χάϊνευε. Το βασιλόπουλο κάθισε κάτω απ' την τριανταφυλλιά και κάθε μέρα έρχόταν εκεί και καθόταν. Μια μέρα λέει της κατσιδέλλας:

— Δεν έρχουσαι και σό κάτω στο περιβόλι, να δής μια τριανταφυλλιά που φύτρωσε για λίγες μέρες κι έχει κάτι όρατα τριαντάφυλλα;

Πήγε τότε κι η κατσιδέλλα κάτω.

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

B.

— Τόν κατάλαβα 'εγώ απ' τη μουσούδα του πώς ήταν ευχαριστημένος, λέει ο πρόσκοπος Άρκουδοπουλάκης, ο μικρότερος απ' όλους.

— Κάνει τον άγριο, μα στο βάθος είναι καλός, προσθέτει ο Άστρονόμος, — παρατούσε άλλου πρόσκοπου, που έχει τη συνήθεια να κοιτάξη ψηλά.

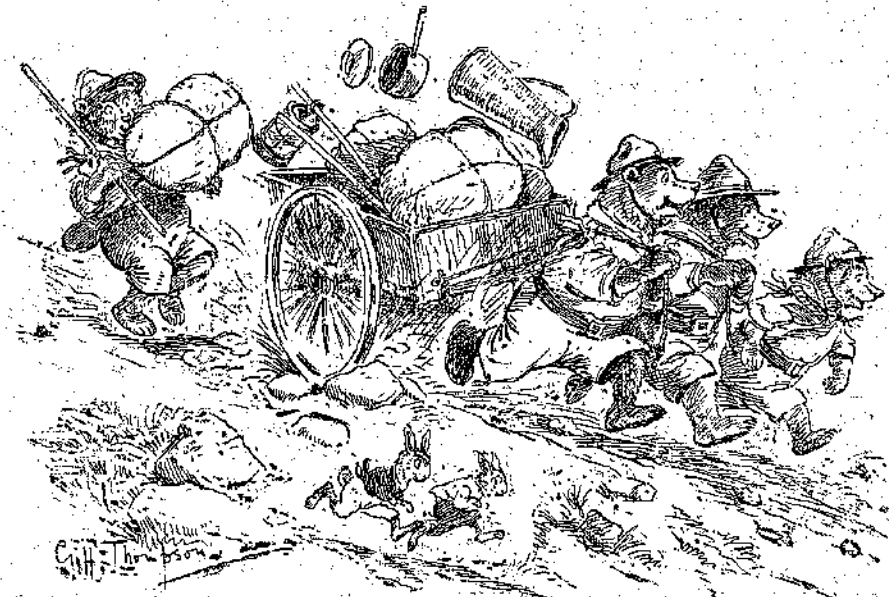
— "Ας είναι όμως, λέει ο Κοκκινέλης έμένα μούκανε μια παρατήρηση γελία. Φορώ το καπέλο μου στραβά ξεπιτηδες, γιατί είναι πιο κομψό έτσι, πιο σίκ. Μα ποιη να νοιώση αυτός ο χοντρός τέτοια λεπτά πράγματα!

— Και μένα με βρήκε κοντό, λέει ο Κοντοπαθαράκος. Μα σάς παρακαλώ, φταίω εγώ αν δεν έχω ματό;

— Μπά! φταίει που είσαι καλός σκάουτ - μ π ό ύ! λέει άλλος.

Ένώ οι μικροί πρόσκοποι κουβεντιάζουν έτσι, οι άρχηγοί τους από άλλο μέρος συζητούν σοβαρά και μυστικά.

Η Ζωούπολη, λένε, έκαμε μεγάλες θυσιές για να ιδρύση ένα σώμα προσκόπων, που το εμπιστεύθηκε σ' αυτούς. Έπρεπε λοιπόν να δείξουν στους γονείς και σ' όλους τους κατοίκους, πώς τα έξοδά τους δεν πήγαν χαμένα και πώς οι μικροί πρόσκοποι ήταν πια τέλειοι! Ο καλύτερος τρόπος ήταν να κάμουν «μεγάλα γυμνάσια». Θα χώριζαν τους πρόσκοπους τους σε δυο στρατόπεδα και

θάκαναν ψευτοπόλεμο. Και στα γυμνάσια αυτά θα προσκαλούσαν τις άρχές, τους έγκριτους πολίτες και τους δημοσιογράφους, για να γράψουν στις εφημερίδες όλα τα καθέκαστα.

Η πρόταση έγινε δεχτή και μ' έναν ψηφο παραπάνω. Γιατί κάποιος από τους άρχηγούς, στόν ένθουσιασμό του, αντί να σηκώση το ένα χέρι — δηλαδή μπροστινό πόδι — σηκώσε και τα δυό κι όταν μετρήθηκαν τα σηκωμένα πόδια, βρέθηκαν έξη, ενώ οι άρχηγοί ήταν μόνο πέντε. Ψηφοφορία μια φορά κι' αυτή!

Έπειτα έδωσαν την είδηση στους πρόσκοπους, που τη δέχτηκαν με τρελή χαρά, αλλά και με κάποια άνησυχία.

Μεγάλα γυμνάσια, δεν ήταν παϊξε-γέλασε! Έξετάσεις σά να λέμε. Σε μια μέρα, έπρεπε να θυμηθούν και να κάμουν όλα όσα είχαν μάθει σ' ένα χρόνο. Θα τα κατάφεραν; Θάμειναν οι γονείς τους ευχαριστημένοι; "Η θάχαν μαλώματα απ' τη μαμιά και τιμωρίες απ' το μπαμπά; ..

Πάντα όμως η χαρά τους ήταν μεγαλύτερη. Και με πολλή προθυμία και ζωηρότητα, άμα έλαβαν τη διαταγή, έτοίμασαν τα πράγματά τους, τα φόρτωσαν στα καρότσια και τα κουβάλησαν τρεχάλα στο μέρος όπου τους είπαν να στήσουν τις σκηνές για να στρατοπεδεύσουν. Φώναζαν, γελούσαν, τραγουδούσαν, χαλούσαν τον κόσμο...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα του NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Πήρε μίαν ανάσα βαθιά κι' είπε:

— Τό ξέρετε, φίλοι μου, πως ή γυμναστική αυτή που μου επιβάλλετε δεν ταιριάζει καθόλου στις συνθήκες μου;

— Ούφ! Έκανε, όταν τελοςπάντων εφθασε στην μπροστική καμπίνα, όπου οι μαθητές του τον περίμεναν μ' ανυπομονησία. Σας είπα, παιδιά μου, ότι δεν είμαι καθόλου κατάλληλος για τή γυμναστική αυτή που μου επιβάλλετε;

— Έννοια σας, κύριε, και δε θα σας βάλουμε να κάνετε μανούβρες επάνω στο μπαλλόνι, είπε ο Γαβριήλ. Τό μόνο που ζητούμε από σας είναι να επικαλεσθή-

καίωματά σας επάνω μας. Μα για τήν ώρα σας παρακαλώ να παραιτηθήτε και να δπακούετε σε μένα, για τό κοινόν μας συμφέρον. Δεν μπορεί να υπάρχουν δυό αρχηγοί εδώ μέσα.

— Βέβαια, βέβαια, συμφώνησε κι' ο υποκελευστής μας του γλυκού νερού, που ξανάρχισε να αισθάνεται τις συνέπειες της έναερσης ναυτίας, που έμοιαζε ή εύλογη μένη με τή θαλασσίνη. Τό μόνο που ζητώ από σένα ως κυβερνήτη, είναι να κατορθώσης ν' ανακτήσης τ' αερόπλοιο τή σταθερότητά του. Τουτό τό κούνημα με ζαλίζει, σε τέτοιο σημείο, που δε θα μπόρεσω να σου φανώ χρήσιμος σε τίποτε όσο αυτό τό διαρκεί.

Χώρίς ν' απαντήσει, ο Γαβριήλ μπήκε στην καμπίνα του πιλότου. Έχοντας πραγματική ιδιοφυία για τή μηχανική, είχε κατορθώσει τις προηγούμενες ημέρες να μνησθή όπωςδήςποτε στα μυστήρια της κυβερνήσεως του αερόπλοιου. Μα τί μπορούσε να καταφέρει μ' ένα πλήρωμα που αποτελείτο ολο-όλο από ένα βοηθό, τελείως άνηκανο για κάθε τι, και από ένα ακόμη αγοράκι, που δεν είχε ιδέα για τίποτε; Δεν του ήταν δυνατό να βάλη σε κίνηση τους δυό μεγάλους προωστικούς έλικες. Η άρμοδιότης του δεν εφθασε ως εκεί κι' έπειτα δεν θα ήταν σε θέση να κανονίση και να παρακολουθή τήν ταχύτητά τους και τή λειτουργία τους.

«— Που πηγαίνουμε; ρωτιόταν ο κ. Αντρεϊωμένος.» (Σελ. 234, στ. γ')

— Όχι, τό καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να μείνη πιλότος, τιμονιέρης. Ο χειρισμός του πηδαλίου της διεύθυνσης και του βάθους του έδιναν αρκετή απασχόληση, ώστε να μή χρειάζεται κι' άλλη. Και δεν άργησε ν' αντιληφθή ότι ή ύψηλή θέση που είχε αναλάβει, δεν ήταν μόνο για φιγούρα. Γιατί γιά να κρατήση τό «Αίμπερτου» στην αυτή διεύθυνση με τόν άνεμο, αφού πρώτα προσαπάθησε να τ' ανεβάση πάνω από τή σύννεφα, είδε κι' έπαθε ο μικρούλης Γαβριήλ. Ο 'Υβόν, που τόν είχε φωνάξει για να τόν βοηθήση, τή κατάφερε εύτυχώς αρκετά καλά. Μα και τών δυό ο προσπαθείες περιελάζονταν ως αυτού μονάχα, και μ' όλο που ο άνεμος δεν κουνούσε πιά τόσο δυνατά τ' αερόπλοιο, εξακολουθούσε όμως να τό σπρώχνη εμπρός του.

— Και με τί θα τό πάρω; ρώτησε έντρομος ο άμοιρος παιδαγωγός.

— Δεν έχετε ότι σας χρειάζεται, πυξίδα, εξάντα, διαβήτη; Βγάλτε τα μ' αυτά πέρα, κύριε. Κάνετε τό ίδιο με μένα. Όστε κι' εγώ ήμουν ποτέ πιλότος. Και μόλαταύτα θα δοκιμάσω ν' αντικαταστήσω τόν κ. Φονδιέλλ στη θέση του. Όσο για σένα, 'Υβόν, να είσαι έτοιμος να εκτελέσης τις διαταγές μου, αν τύχη και σε χρειαστώ. Αν είναι ανάγκη τηλεφωνείς και στην μίς Κλάριτζ.

— Δηλαδή εσύ είσαι ο κυβερνήτης τώρα; ρώτησε ο παιδαγωγός.

— Ακριβώς, κύριε. Κυβερνήτης και πρώτος πιλότος. Και τή δυό μαζί. Άργότερα βλέπομε. Θ' ανακτήσετε τή δι-

τη έλευση επάνω μας. Μα για τήν ώρα σας παρακαλώ να παραιτηθήτε και να δπακούετε σε μένα, για τό κοινόν μας συμφέρον. Δεν μπορεί να υπάρχουν δυό αρχηγοί εδώ μέσα.

— Που πηγαίνουμε; ρωτιόταν ο κ. Αχιλλέας Αντρεϊωμένος. Η πυξίδα, άπαχτούσε; «Πρός τό βο-

ριά», κι' ο διαβήτης διαβεβαίωσε τή ίδια.

Κι' ο άτυχής άνθρωπος κλαιγόταν. — Στο βοριά; Τί διάβολο έχω εγώ να κάνω στο βοριά; Τί νταραβέρι έχω με τόν Πόλο εγώ; Δεν στοιχημάτισα ποτέ μου να πάω στην Πόλο πεζή, καθάλα ή με τό μπαλλόνι. Αν τό πηδαλιούχουτό τουτό ήταν πραγματικά πηδαλιούχομένο, θαπρεπε να στρίψουμε τό πηδαλιό του προς τό νοτιά και να γυρίσουμε όσο τό δυνατό ταχύτερα προς τή διεύθυνση αυτή. Μα δεν είναι κι' αυτό παρά ένα κοινό παλιομπαλλόνι. Ός ποθ θα μάς παρασύρη ο άνεμος; Ός ποθ θα εξακολουθήσω εγώ να είμαι στις διαταγές τών μαθητών μου; Όλ' αυτά θα έχουν άσχημο τέλος, συμπέρανε ο κ. Αντρεϊωμένος. Και ή κάτω λάθος, ή τό τέλος αυτό δεν θ' άργήση πολύ ναρθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Μιά άρνούδα πεινούσε

Άφού εξέτασε καλά τήν κατάσταση, στην όποία βρισκόνταν μετά τήν εξαφάνιση του «Αίμπερτου» και τήν άπώλεια του πληρώματός του, ο κ. Τόφ Στέφενσον σκέφθηκε ότι τό καλύτερο που είχαν να κάνουν, κι' αυτός κι' ο Φονδιέλλ κι' οι μικροί Άγγλοι, ήταν να γυριστούν πίσω στον έρ-μο της Άνεξαρτησίας.

— Θα μου πήςτε: Μήπως, έχουμε να περιμένουμε κι' εκεί καμιά βοήθεια από πουθενά; είπε στο Φονδιέλλ, Πιθανόν. Μα εκεί θα μπόρεσουμε ν' ανθέςουμε λίγο περισσότερο καιρό, ενώ εδώ που βρισκόμαστε...

— Ναι, είπε ο Γάλλος, τό κρύο, ή πείνα, τ' άγρια θήρια...

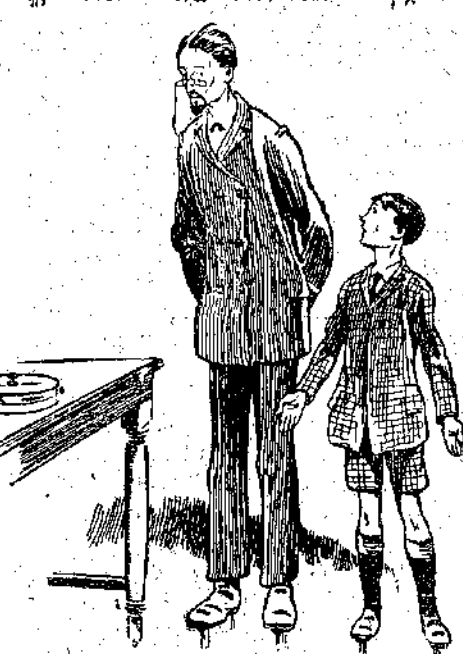
Τό έλικητρο μπόρουσε ακόμη να χρησιμοποιηθή για μερικές διαδρομές, ώσπου να εξαντληθούν οι μπαταρίες του. Μ' εὐλάβεια οι δυό άνδρες απέδωχαν τις τελευταίες τιμές στο νεκρό του' μόνου μέλους του πληρώματος, που είχαν κατορθώσει ν' ανακαλύψουν. Για να προφυλάξουν τό πτώμα από τή δόντια τών άγρίων θηρίων, τό σκέπασαν από πάνω με κομμάτια βράχων. Τά σώριασαν έτσι ώστε σχηματίσουν ένα τύμβο, κι' από πάνω έβαλαν ένα απλό ξύλινο σταυρό, όπου ήταν χαραγμένο τ' όνομα του θύματος κι' ή ήμερομηνία του δυστυχήματος.

Αφίνοντας τόν τάφο αυτόν πίσώτους, είχαν τουλάχιστον τήν παρηγοριά να συλλογίζονται, ότι τή θήρια που τριγύριζε ένα γύρο, δεν θα μπόρουσαν να συλήσουν τό πτώμα του δυστυχημένου συντρόφου τους.

Ακολουθώντας τή ίχνη που είχε χαράξει τό έλικητρο στο χιόνι κατά τή θείση του διαδρομής, οι τέσσερις ταξιδιώτες κατόρθωσαν να φθάσουν γρήγορα στην κοιλάδα, όπου ο κ. Στέφενσον είχε σκοτώσει τό βούβαλο. Μα τό χιόνι είχε πέ-

σει κι' εκεί άφθονο. Είχε εξαφανισθεί πιά ή χλοερή άσση, που ξεκούραζε τή μάτια τή έρεθισμένα από τήν άντανάκλαση τών πάγων. Όπως κι' αν είχαν όμως τή πράγματα, έπρεπε όπωςδήςπο-ν' άρκεσθούν σ' αυτό τό καταφύγιο που βρήκαν, και τό πρώτο πράγμα που έκαναν μόλις κατέβηκαν στην κοιλάδα οι δυό άνδρες και τή παιδιά, ήταν να έτοιμάσουν άμέσως μιά καλύβα από πάγους και χιόνι, κατά τό υπόδειγμα τών «Ιγκλοο» τών Έσκιμώων.

Η εργασία αυτή δεν χρειάστηκε παρά λίγες ώρες μόνο να τελειώση, γιατί τίποτε δεν ήταν εδκολώτερο παρά να κόβη κανείς με τό μαχαίρι όγκους από εὐθραυστο χιόνι και να τούς τοποθετή, τόν ένα πάνω στον άλλο. Αρχιτέ-

«Δεν μπορεί να υπάρχουν δυό αρχηγοί εδώ μέσα...» (Σελ. 234, στ. γ')

κτονας επιτήδειος ο Άμερικανός, είχε μελετήσει τις μεθόδους τών Ιθαγενών, και τό «Ιγκλοο» του δεν ήταν κατά τίποτε καλύτερο, όσον άφορά τή στερεότητα και τό «κομψόν», από τις κατασκευές τών Έσκιμώων.

«Κομψόν» έντελώς σχετικό, αυτό έννοείται. Γιατί τό κύριο στο σύνολό του έμοιαζε με μιά από τις καλύβες εκείνες που χτίζουν οι κάστορες. Έμπαινε κανείς μέσα σ' αυτό από ένα μακρό και στενότατο διάδρομο, στον όποιο ήταν αναγκασμένος να προχωρή, περπατώντας με τή τέσσερα. Ένα κομμάτι πάγου έφτανε για να κλείση τό άνοιγμα του διαδρόμου. Τό έσωτερικό του Ιγκλοο ήταν θολωτό. Ο κ. Στέφενσον, που ήταν ο ψηλότερος άπ' όλους, μόλις μπόρουσε να σταθή όρθός, και μέσα στην καλύβα όλο τόν χώρο σχεδόν έπιανε ένα πρέχειρο ντιάνι, καμωμένο από συμπιεσμένο χιόνι. Έπειδή τό μεγαλύτερο τμήμα

της καλύβας ήταν σκαμμένο σ' άρκατό βάθος μέσα στο έδαφος, δεν έκαμε σχεδόν καθόλου κρύο στο έσωτερικό της. Άλλωστε επάνω στο ντιάνι είχαν στρωθεί όλες οι κουβέρτες, όσες βρισκόνταν μέσα στο έλικητρο, καθώς και τό δέρμα του βουβάλου, κι' αν οι κάτοικοι του Ιγκλοο τύχαινε να αισθανθούν ψύχρα, δεν είχαν παρά ν' ανάψουν τήν ηλεκτρική σομπίτσα για να μετριάσουν τό κρύο. Όσο για τόν άέρα, αυτός ανανεωνόταν τακτικά από ένα μικρό φεγγίτη, που είχε άνοιχθεί κοντά στην κορυφή του θόλου.

Αν δεν ήταν τόσο άμφίβολη ή τύχη τους, αν δεν βρισκόνταν σε άγωνία για τήν τύχη της Νταίζης, της μίς Κλάριτζ τών μικρών Ντεντέλις και του κ. Αντρεϊωμένου, οι μικροί Άγγλοι θα ήταν ένθουσιασμένοι από τήν εγκατάστασή τους, που όσα πρώτογενής κι' αν ήταν, βρισκόταν πάντως σε άσυγκρίτως άνώτερο σημείο από τό καταφύγιό τους στον όγκόπαγο. Και δεν θα τούς ήταν διόλου δυσάρεστο να ζήσουν μερικές ήμέρες σαν Έσκιμώοι μέσα στην παγωμένη αυτή έρημο της Γραιλανδικής άκτής, που τόσοι λίγοι Έυρωπαίοι είχαν επισκεφθεί πριν άπ' αυτούς. Τό χοντρό κυνήγι, χωρίς να είναι άφθονο, δεν φαινόταν όμως να σπανίση εξαίρετικά, και ως προς αυτό τό ζήτημα, οι φίλοι μας δεν τήν είχαν και τόσο άσχημα.

Ο Άμερικανός είχε τήν καραμπίνα του και τή αὐτόματα πιστόλια του. Ο Φονδιέλλ είχε τό τουφέκι του δυστυχημένου τηλεγραφητή, που τό είχε βρει κοντά στο πτώμα του. Τά πολεμοφόδια δεν έλειπαν και χώρια από τήν προμήθεια που είχαν σε κρέας βουβάλου και τήν όποία μπόρουσαν να διπλασιάσουν στο πρώτο κυνήγι τους, είχαν ακόμη και τή τροφήμα που βρισκόνταν στο έλικητρο: καπνιστό κρέας, κονσέρβες διάφορες, ζάχαρι, τιάι, γαλέτες, καθώς και τό δυό καμινέτα, τό ένα ηλεκτρικό και τ' άλλο με οινόπνευμα. Η αλήθεια είναι πως έπρεπε να είναι πολύ φειδωλοί στη χρησιμοποίησή τους, γιατί τό ηλεκτρικό καμινέτο θα γινόταν τελείως άχρηστο μόλις σώνονταν οι μπαταρίες του έλικηθρου, και τό λίγο στερεοποιημένο οινόπνευμα θα τελείωνε γρήγορα κι' αυτό.

Η έλλειψη αυτή καύσιμης ύλης στενοχωρούσε περισσότερο από κάθε τι άλλο τόν κ. Στέφενσον. Έάν οι ναυαγοί βρισκόνταν στην ανάγκη να περάσουν τόν χειμώνα τους σ' αυτό τό μέρος, πως θα μπόρουσαν ν' άντεπεξέλθουν στο κρύο και στο σκατάδι, μη έχοντας κανένα άπολύτως μέσο για να ζεσταθούν και να φωτισθούν; Μερικές ήμέρες μπόρουσαν ακόμη να περάσουν. Μα ύστερα;

Μιά ιδέα πέρασε άπ' τό μυαλό του Άμερικανού και του έδωσε λίγο θάρρος.

Παν. Α. Βαζούρα (δὲν ἐδίδασκε τὸν Ὀδηγὸ καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ συνεννόηθῃς δέχομαι τώρα Ἀσκήσεις; μόνο δὲν προκηρῆται Διαγωνισμὸς) **Νοστροδάμιον** (δὲν ἀναφέρῃ τίποτα γὰρ νὰ μὴ εἰ καταλάβῃς, πιστεύω ὅμως ὅτι ἀγνή ἢ λεπτομέρεια, ποὺ μοῦ ἔδειξε ἄλλο σου τὴν ἀγάπη, μὲ συγκίνησης πολὺ) **Ναπολεόν** (δὲν θὰ σὲ μαλώσω, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα) ὄχι, καθόλου δὲν κάνεις λάθη) **Σωφρονέ** (νοί, δὲς μοι πρῶτα νὰ διώχῃς τὴν πλήρη καὶ τὴν ἀπογοήτευση ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου) δ. κ. β. βέλαι δὲ ἔχεις πολλὴ πρωτοτυπία στὸ γράψιμό σου) **Δυσύρστην Χαράν** (ἐστὲλται γιὰ τὸ κομμάτι σου, ποὺ τὸ ἔλαβα, θὰ σοῦ ποῦ ὅταν ἐλθῇ ἡ σειρά σου) **Μικρὸν Ἡρώα** (μπορεῖς νὰ στείλῃς αὐτὸ τὸ διήγημα τὴν ἄλλη σου ἐρώτηση δὲν τὴν ἐνόησα; γι' ἀγοραστὰς μιλεῖς; ἀλλὰ οἱ ἀγοραστὰς δὲν ἔχουν δικαίωμα ψευδονόμου) ἐξηγήσου καλύτερα) **Ἀγκάδι** (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ ἢ γελ. σερὰ πολλὰ νόστιμη) ἄμα δημοσιευθῇ, μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς καὶ καρμὶν ἄλλο) **Τὸν Τόδν** (τὸ πιτσού) **Δατάνια, Σεβρόν, Κυρὰν τῆς Ἐγνοίας** κτλ. κτλ. **Εἰς δὲς ἐπιστολάς** ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου ἀπαντήσῃς στὸ ἔρχομένο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δικαίαι μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου.

- 279. Δελιέριφος**
Μπρὸς σ' ἀπαροφόρο
Ἐνα γρόμμα βάζεις,
Καὶ τερπὴν ἐπιστήμη
Στῆ στιγμῇ διαβάξεις.
- 280. Στοιχειόγραφος**
—Τί νὰ κάνῃ αὐτὴ ἡ Μαριώ;
—Κάτω ἰδέε στὸ πλυσταριό,
Κι' ὅποιος τὸ ἀποκαταλίῃ,
Σίγουρα θά'χῃ τὴ λύση.
Κατὶνα Η. Κεχαγιά
- 281. Μεταγραμματισμός**
Πόλη καὶ Μυνη, ἰδέε,
Λαίμω μονάχα ἀλλάζει,
Κι' ἔντομο εὐθὺς παύεται
Κι' ὁ γεωργὸς τρομάζει.
Μικρούλα Τρακαλά
- 282. Μεταγραμματισμός**
Τὸ διπλὸ τὸν ἔν τὸ πετάξει
Καὶ τὸ ἄλλα τὸν ταράξει,
Εὐρώπαιος θὰ χαθῇ
Κι' ἕνα ζῶο δεῖλό θὰ βγῇ.
Ἀγγελιανταφυλλά
- 283. Ἀσθη**
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
- Ὁρίζοντως ἐβρόνευσε τὸν Κύρον. Καθέτως: ἐτίμησε τὸν Ἰθρόνον τοῦ Βυζαντίου. Διαγωνίως: ὄρος τῆς Αὐδίας καὶ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
Μύρια Γ. Ρόκου
- 284. Κρυπτογραφικὸν**
123456 = Μεγάλη χώρα.
2518 = Πρόδοσις.

- 3154 = Ρῆμα.
456 = Ὄψις, βλέμμα.
523 = Στοιχείον.
634 = Ἱερεῖα. Δὲν Ζουάν
- 285. Ἐπιγραφή**
Ι Ε Ν Ι Κ Α Ρ
Α Κ Α Ι Χ Ε Ι
Ν Η Θ Α Ν Υ Σ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Ἰωάννης Κρίστω
- 286. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποιήσεως**
Νὰ εὐθεθῶν ἀντίθετα τὸν κατάδι λέξων τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν νόποτελοῦν ἀρχαίον ποιητῆν, τὸ δὲ πρῶτον τοῦ πρῶτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ καθέτης, ἄλλον ποιητῆν ἐπίσης κλασσικόν:
πειδὴ, πρῶτος, ἀνάξιος, εὐδαίμων, περὶ στρατιώται, σιάταλος, ἄφρων.
Ἰππότης τῶν Κύκων
287. Μικτόν
ε ο - δ ν - ο ε ι ο
Αεσκάτας
- 288. Γεῖφος**
ος 1 ος
20 ν ος 1 ος
ος 1 ος
ος 1 ος
ος 1 ος
Ὁσέδωρος Ἀθ. Πακαθεοδῶρος
- Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**
289. Jeu de mots
Dans chaque chambre on trouve deux espèce de fruits. Quel sont-ils?
(Populaire) Ἐρεϊκη
- 290. Vieux Rébus**
G a
Reponse—dit-on—de Voltaire au roi qui l'invitait à dîner.
Περὶ πλοκάς

ΔΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φῶλ. 5
57. Σκηπίον (σκί, πῆον.)—58. Πιλάρι (πι, λά, ρί.)—59. Ὀλγα - Βόλγας.—60. Βήλος-Βόλος.
61. Ρ Μ Α
Ω Ι Ι
Μ Ρ Ν
Τ Α Ν Α Γ Ρ Α
Β Ν Ν
Α Τ Ο
Α Λ Σ
62. ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑ (ρόδον, Ὀλάνδια, Ἰρλανδία, λαγάνα, Ἀδανά, Νόννα, Δανία.— Τὸ ψευδώνυμον τῆς συνθετικῆς: Ἀρλάνα).—63-67. Διὰ τοῦ Α: ἔλος, Μήλος, λυγίζω, κόπος, πέπλος.—68. ΚΡΑΘΙΣ - ΚΑΒΟΣ (Κι-Κέρον, Ράξ, Ἀγλαΐα, Θῆβαι, Ἰκθιον, Σέσωστρις).—69. Εἰ δὲ γησοῦν φίλης, πόσον μάλλον τὰ χηρῶν.—70. Αἱ Ἥσσαια ἦσαν ἐννέα (ἐμοῦ, σὲ εἰς αν, ἐν ε. α.)—71. L'argent fait tout, l'argent fait la guerre. ((large, an, fete, oh, large, an, fee, la guerre).—72. Mille soucis traversent la vie (mille sous six traverse la vie).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1929) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δο. 80 καὶ ραμμένους δο. 85. Ὁ δὲ Τόμος τοῦ 1929 τιμῶνται ἀρραφὸς δο. 110 καὶ ραμμένους δο. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἡνωτιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένους, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένους.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- Διὰ 1 ἕως 10 τὸ ποῦ λέγει μετὰ ἀπλῆ στοιχεῖα δο. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξων 60 λεπτά ἢ λέξις μετὰ πηχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μετὰ λατὰ δο. 4. Ὁ χωριστὸς στίχος δο. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνται τὸ διπλῶν. Ἡ προληψιμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
- Ἀ' — 481 /
Ψηφίστη Ἰουῆ Δωδεκάνησος, Πόνου Ἄκρου, Τραγοῦδι Ἀεστεριῶς, Ἀντιγόνη, Πρῶτην Ὀμίλην (πῶρ δὲ μετὰ περιφρόνησες ἐπὶ σὲ φησὶ). Παρακαλῶ μὴ μὴθῃτε με. — Στὴ μοναχὰ ποὺ με ζῶναι, γλυκεῖα ἐνασχολήσῃ ποδὲ ἡ ψυχὴ μου. Κι' ἔρχομαι νὰ ἴηθῃω ἀπὸ δόλου-εἰς ἕνα γραμμῆμα. Παρακαλῶ μὴ τ' ἀρνηθῃτε. Δίσις: Γ. Βουλαγιάδης, Θεσσαλίας 1, Ἀθήναι, γιὰ Πάδων Ντέρην
- Ἀ' — 482 /
Τρέμειτε !! Ἀγῶν ἀκόμη καὶ θὰ εἶς κουροσέφω δόλου! Προσεχῶς ἀποκαλύψις. ἸΥΡΚΟΥΦ
- Ἀ' — 483 /
ΣΥΜΠΟΤΟΣ «ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» Ἔδρα ἐν Βόλῳ
Πρόεδρος: Ἀρκαντιάν, Γραμματεῖς: Ἐπαίτης, Ταμιεῖς: Ἀρβάντες Ἀτάς, Τῶν Διαγωνισμῶν: Ἀπέγονος Ἡρώων. Μέλη: Σαυθὴ Μικρούλα. — Ζητοῦνται Μέλη.
- Ἀ' — 484 /
Ψηφίστη φανατικῆ τὸ πειθρηματικότερο ψευδώνυμο Τραγοῦδι τῆς Λευτεριῶς. Φρεβ-Φρεβ
- Ἀ' — 485 /
Πρωτομνησκόμενος ἐπὶ ἐσλόν τῆς Διαπαλάσεως χωριστὸ δόλου-εἰς. Ἀντιλάσας Μ. Μυστιὰ καὶ ἀλλογοραφῶ. Δίσις: Ἀνίτα Μαρὶαν Μαμάση, Αἴγιον, διὰ Ἑλληνικὴν Σημαίαν
- Ἀ' — 486 /
Τὸν ΤΑΡΖΑΝ ὑποστηρίζουν ἀκόμη Πόνου Ἄκρου, Κορσίτσο, Ναπολεόν, Φανέξ.
- Ἀ' — 487 /
Πάδων Ντέρην, χίμης καρδιόβγαλετὸς ἐχθροὺς ἐπὶ γλυκεῖα σου γιορτοῦλα. Σικλάβα Δωδεκάνησος
- Ἀ' — 488 /
Ποῦ Διαπαλάσπουλα θ' ἀρνηθῇ νὰ φησίῃ τὸ δαμάσιον αὐτὰ ψευδώνυμα: ΣΕΜΙΖΕΤΑ, ΑΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ
- Ἀ' — 489 /
Διακίττα Ἑλληνογραφίαν: στελιαντες αὐγυγῶν: Γαλιάντα, περιμένω. Γόρδια Λεωμῆ, πῶς πῶσες: διηγήσου. Σιφονέ, quelles nouvelles?
- Ἀ' — 490 /
Ἀλλογοραφῶ με δόλου-εἰς, ἰδιαιτέρως με Ἀρκαντιανὴ Ψυχολογία. Δίσις μου: Ἐρικανουλά Α. Διακίττα, Μαθητὴν Γυμνασίου, Κυμαρισίαν.

Ἀ' — 491 /
Ψηφίστη εἰς τὸν ΤΑΡΖΑΝ καὶ μ' ἀπὸν: Πόνου Ἄκρου, Μαρὶαν Νιτοῦ, Ἀντιγόνη, Ναπολεόν, Πλαίσιαρχος Γράν.

Ἀ' — 492 /
Γόρδια Λεωμῆ, στοὺς ἀσκάνους ποὺ κάνουν τόσο συχνὰ νησὶα ταξείδια, πρόσγε μὴπως συναντήσῃ κανένα... Μεγάλο Ἀλιγάνδρο. Τότε θάνα κα' ἡ σερὰ σου ποῦ θὰ εἶλες τὰ... δὸς σου πόδια ε' ἕνα πεπτοῦλα. Μαγιολεούλου

Ἀ' — 493 /
Ποῦ θὰ μ' ἐκχωριστοῦσε ἕνα τετραδιάκι καὶ μὴ μαρτοῦλα ἀπ' ἔδου-εἰς. Δίσις: Ἑλλαν Γεωργιάδου, Κτηματολόγιον, Λεωμῆσιον Κέρρον.

Ἀ' — 494 /
Ἐρμὸ Ἀκροστίλι, ἡ Δίσις σου ἐπὶ ἐρῶν ἔν τῶν ταχυδρόμων. Ἐναερεῖτε μου μὴ κάρτα Ἀθωνίς

Ἀ' — 495 /
«ΤΑ ΛΟΥΛΑΔΙΑ»
Ἐχόντων ἐπὶ Διαπαλάσεως, χαροῦμεν Πάσχα. Γόρδια Λεωμῆ, ἔσο δὲ φάνει ἡ ἄεσά. τὰ κάνει κερπαστάρια. Βατερραχάκια, θρομὰ συγκαρπτήρια γιὰ τὴς ἀποκαλύψεις, ἀλλά... (Διάπλασις: λαυθασιμένους). Ἀλλάς, λοιπόν, ὅσες πληροφῶρησαν. Ἐδωριστὸς δὲ συμπεριφερόμε, μετὰ τὴ συμβουλή σας, ἐν μὴς πληροφῶρησε ποδὲ ἡ Ντέρην καὶ Ἑλλαν. Παρατίνομε Διαγωνισμῶν: ΚΕ—338) μέχρι τέλους Ἀπριλίου, γιὰ νὰ στείλουν ἔσοι. Διαγωνισμῶν: Κρίνος

Ἀ' — 496 /
Στὰ ἀγαπημένα μας Διαπαλάσπουλα-εἰς εὐχόμεστε Καλὸ Πάσχα. Στραβόκανα, Κερμυούρα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

- ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ**
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
- Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦ, δὲ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ δὲ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.
- Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (με 60 εἰκόνας) δο. 85 (10 καὶ 12).
Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γ. Ξενοπούλου (με 24 εἰκόνας) δο. 30. (5,50 καὶ 7,50).
Ἡ Ἀπλή Ζωή, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιόνη, δο. 8 (1 καὶ 2).
Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν Ζωὴν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιόνη, δο. 8. (1 καὶ 2).
Ἡ Ἐδύχια, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιόνη, δο. 8 (1 καὶ 2).
Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόνου, (με 20 εἰκόνας) δο. 30. (6 καὶ 9).
Μιὰ φορὰ μὲ ἕνα παρῶ, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσοῦλη. Ἄδετο δο. 40. Δεμένο δο. 50. (9,50 καὶ 11,50).
Παιδικὸν Θέατρον, Γ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δο. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δο. 17. (5,50 καὶ 7,50).
Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδων, Γ') δο. 5. (1 καὶ 2).
Πρόξας Νικίου, (με 24 εἰκόνας) δο. 30. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Πνευστοπῶλης, (με 24 εἰκόνας) δο. 30. (8 καὶ 9,50).
Υπέρ Παιδικῶν, (με 24 εἰκόνας) δο. 30. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Φόνος, ἐμμετρον διήγημα δο. 7. (3,50 καὶ 5,50).